

Reisverslag Arabba 2023

Vrijdag 13 jan

Het vertrek

Monter reed ik iets na 19:00 uur het parkeerterrein op van Station Noord in Alkmaar, het trefpunt voor de ski liefhebbers van Skikring Alkmaar, bijna iedereen was al aanwezig.

De 'bus' stond er al, dit maal geen Peereboom bus maar een splinternieuwe Mercedes touringcar van GEBO Tours voorzien van USB oplaadpunten voor telefoon en tablets, een welkome aanvulling.

Ik gaf mijn bagage af aan de vertrouwde goedgehumorde en gespierde chauffeurs Klaas en Jenne die moeiteloos mijn veel te zware koffer in de ingewanden van de glimmende Mercedes stopten.

We vertrokken keurig op tijd, gelukkig geen gedoe meer met mondkapjes.

Na de tussenstop in Duivendrecht alwaar de laatste ontbrekende ski fan's zich aanmonsterden zette de bus zich weer in beweging, op naar Arabba!

Na een voorspoedige reis betrad ik licht verkreukeld hotel Portavescovo.

Zaterdag 14 jan

De aankomst

We werden allerhartelijks ontvangen in de stube van het hotel met koffie, cakejes, mini croissantjes en andere lekkernijen om zo het wachten op onze kamers te veraangenamen.

Koffie drinken bij aankomst

Kort na deze koffie pauze werden de kamers vrijgegeven waarna ik snel m'n ski outfit uit de koffer viste, in de rest van de bagage was ik niet geïnteresseerd.

Mezelf kennende zouden er kledingstukken onaangetast in de koffer blijven, beter mee verleggen dan om verleggen.

Hierna snel naar de stoeltjes lift van de BURZ gesneld waar je ook skipassen kunt kopen.

Ik schafte een halve dag senioren regio ski pas aan (65 plussers hebben korting).

Lang geleden moest ik mijn paspoort nog laten zien, dat hoeft nu niet meer, mijn 65 plus fronsen zijn inmiddels zo diep dat niemand dat meer vraagt.

Deze budget skipas geeft slechts toegang tot een beperkt aantal liften, zeg maar het rondje om de kerk maar dit is voor zo'n eerste middag ideaal, lekker even in-skiën.

Tegen half vijf hield ik het tegelijk met mijn mede skiër het voor gezien en spoedde mij naar het hotel om daar onder de douche te springen.

De douche straal was zeer krachtig, type waterkanon.

Dit beviel me wel en na deze krachtige watermassage spoedde ik mij naar de traditionele welkomst borrel ons aangeboden door het management van hotel Porta Vescovo waar ik mij de hapjes en drankjes goed liet smaken.

Na afloop van deze welkomst borrel gelijk door gestoomd naar het diner, al met al een drukke maar geslaagde dag.

Zondag 15 jan

Het heilige kruis kerkje

Zo'n eerste complete dag is altijd lastig, allereerst een niet al te grote groep gelijkgestemden samenstellen, altijd weer lastig om daarna te beslissen waar het fonkel nieuwe ski team naar toe gaat.

We kwamen er uit, unaniem werd besloten om naar Santa Croce kerkje (het heilige kruis kerkje) bij Pedraces te gaan, een geknipte tocht voor zo'n eerste dag.

We namen de rode Alping naar La Villa, de zwarte Gran Risa afdaling (bekend van de wereld beker reuze slalom) lieten we letterlijk links liggen, die kwam later wel aan de beurt.

Aangekomen bij het Santa Croce besloten we alvorens te gaan lunchen de afdaling nogmaals te nemen, hij was te mooi om die maar één keer te doen.

Pedraces biedt een ruime keuze uit rifugio's maar de Nagler hütte is een prima lunch adres, ik hield het eenvoudig en ging voor spaghetti aglio et olio, een klassiek basis recept en liet mij die goed smaken.

De terug reis ging via de Piz la Ila gondel, op de top van de Piz la Ila bevindt zich de bekende club Moritzino, de stampende house muziek uit de boxen van de club kwam ons van verre al tegemoet.

Moritzino is niet zomaar een club, de club staat bekend om z'n visrestaurant en dat op 2100 meter hoogte!

Even een weetje over deze beroemde club die ooit begon als een normale rifugio.

In 1975 kregen ze bezoek van playboy en multimiljonair Gunter Sachs met zijn toenmalige vriendin Brigitte Bardot.

Brigitte had trek in een kreeftje, dat was geen probleem voor Gunter en hij liet een Kreeft per helicopter invliegen uit Venetië, de rest is geschiedenis, het restaurant is nu bekend om zijn wereld beroemde gasten, je kan zomaar Claudia Schiffer of George Clooney tegenkomen.

Hierna ging het richting 'huis' zoals we Arabba liefkozend noemden, edoch Céline zei dat ze een probleem had, er zit een schroefje los zei ze.

Geschrokken keek ik naar Céline, het zal toch niet!

Gelukkig bleek het misverstand mijnerzijds, het bleek om een schroefje van haar speciale zonnebril te gaan en besloten werd om de volgende dag naar de lokale opticien in Corvara te gaan voor een nieuw schroefje.

Maandag 16 jan

Het schroefje

's Morgens naar Corvara geskied, Céline's schroefjes specialist bevond zich dicht bij de gondels van Col Alt.

Om de wachttijd wat te veraangename/verkorten deden wij een extra rondje Col Alt.

Het werd een tweede rondje en net toen we het tweede rondje hadden voltooid zagen we Céline trots met haar gerepareerde zonnebril, tijd om onze reis te vervolgen.

Ik zat die die dag niet goed in m'n vel, in mijn hoofd zaten zelf wat schroefjes los, een knallende koppijn maakte zich van mij meester.

We gingen richting Wolkenstein maar belandden net voor de top op mijn verzoek bij de Jimmy hütte waar ik met behulp van twee paracetemolletjes die Céline gelukkig bij zich had even moest bijkomen.

Hierna naar het Monte Pana gebied waar ik in het sport hotel de minst smakelijk goulashsoep ever heb gegeten.

De vallende schemering in Arabba

Terug in het hotel eerst nog even een foto gemaakt van de vallende duisternis in Arabba en na het diner vroeg naar bed gegaan waar ik de slaap moeilijk kon vatten want, luid geblaf hield mij uit m'n slaap en dat kwam niet door een hond.

Kamergenoot Fred had last van de zogenaamde blafhoest, ik probeerde gelijk een honden commando "wees stil" uit maar Fred hield zich hier niet aan, met blaffende

achtergrond geluiden kwam ik licht gebroken de nacht door, sorry Fred niet jouw schuld.

Dinsdag 17 jan

De griep

De griep waarde inmiddels stevig rond in hotel Portavescovo, elke dag deden nieuwe namen de ronde, Henk de Reus was de laatste naam die mij die dag bereikte, de Reus is geveld was het bericht.

Er zouden de volgende dag nog meer namen volgen maar gelukkig knapte iedereen redelijk snel weer op.

Daar het weer niet echt betrouwbaar was besloten om niet al te ver te gaan.

Canazei was onze koffie stop en we namen de 'oude' route waarbij je een stukje door het dorp moet lopen om bij Albergo Garnì International (bakkertje/gelateria) wat te drinken.

Tegenover de bakker heb je een klein kerkje, **La Chiesa di San Florian**.

Onder het koffie drinken vertelde Fred dat als Cees en Agie bij het bakkertje waren zij altijd een kaarsje opstaken voor iemand.

;;;
La Chiesa di San Florian, kaarsje opsteken.

Vond ik mooi/lief en ter plekke besloten we om dit gebruik in ere te houden.

Samen met Fred en Marcel naar het kerkje gelopen waar Fred en ik een kaarsje voor Cees opstaken.

Marcel deed het zelfde voor Dick Langenberg.

Onze gedachten dwaalden af, een kaars aansteken maakt het gemis van dierbaren tastbaar, we werden er stil van, een mooi moment van bezinning

Woensdag 18 jan

Het Anna Dal

Vanaf de top van de Seceda namen we de 8 km lange, sprookjesachtige besneeuwde bos afdaling naar de Anna hütte non stop, super!

Helaas konden onze lunch plannen bij de de Anna hütte niet doorgaan, het was er veel te druk, we moesten noodgedwongen Frau Anna in haar Dirndl jurk missen.

Wegens tijdnoed meteen retour naar de top van de Seceda, de honger begon te knagen.

Nu eerst even ergens lunchen, Fred stopte bij het eerste beste restaurant die we op de Seceda afdaling tegen kwamen, restaurant Sofie en schoven aan aan een van de met damast gedekte tafels.

Amuse bij de Sofie hütte

Toen we aan tafel gingen wisten we het direct, dit piste restaurant is geen prijspakkertje en dat was het ook niet.

Als indicatie voor piste restaurant prijzen hanteerden wij deze week de zogenaamde Wienerschnizel index.

De Sofie hütte scoorde deze week het cijfer 29 in 'onze' Wienerschnizel index en dat was meer dan het dubbele van wat we eerder tegen kwamen, namelijk 14.

By the way, deze nummers corresponderen met de prijzen in Euro's!

Het eten was echter excellent, een amuse om mee te beginnen kom je niet zo vaak tegen op een piste restaurant en dit was pas het begin van het culinaire feest.

Ook de wijn sprong er ook uit, zowel qua kwaliteit als prijs maar daar weet ondergetekende alsmede ons nieuwe lid Paul alles van.

Op de terug weg begon het bij Wolkenstein te sneeuwen en via Corvara en de BOÉ waren we om 16:20 uur keurig op tijd bij Campolongo lift, als je daar 10 minuten later bent kan je het wel schudden en is een taxi bellen de enige optie.

Donderdag 19 jan

Een Siberische start.

Een rustig begin, we bleven een beetje in de buurt, we vertrouwden het weer niet, zowel de weersvoorspelling alsmede de donkere lucht voorspelde sneeuw.

We namen de mooi blauwe bosafdeling van de Cherz naar de Pralongia stoeltjes lift, dit is niet zomaar een stoeltjes lift, neen, dit is een stoeltjeslift met Siberische trekjes, het waait daar altijd, ja echt, altijd.

Deze lift heeft geen wind kappen, dan zou de hele lift stelling namelijk omwaaien.

Windkracht 8 is meer regel dan uitzondering, drie keer **brr**.

Na deze Siberische ervaring enkele doelloze rondjes geskied om daarna snel naar de Brancia hütte te gaan, koffie en lekker doorwarmen.

Hierna een paar maal de Piz Sorega gedaan om daarna richting Armentarola in te slaan, mijn favoriete restaurant maar dat weten de meeste skikringsers wel, Lunch time!

De lunch bij hotel Armentarola

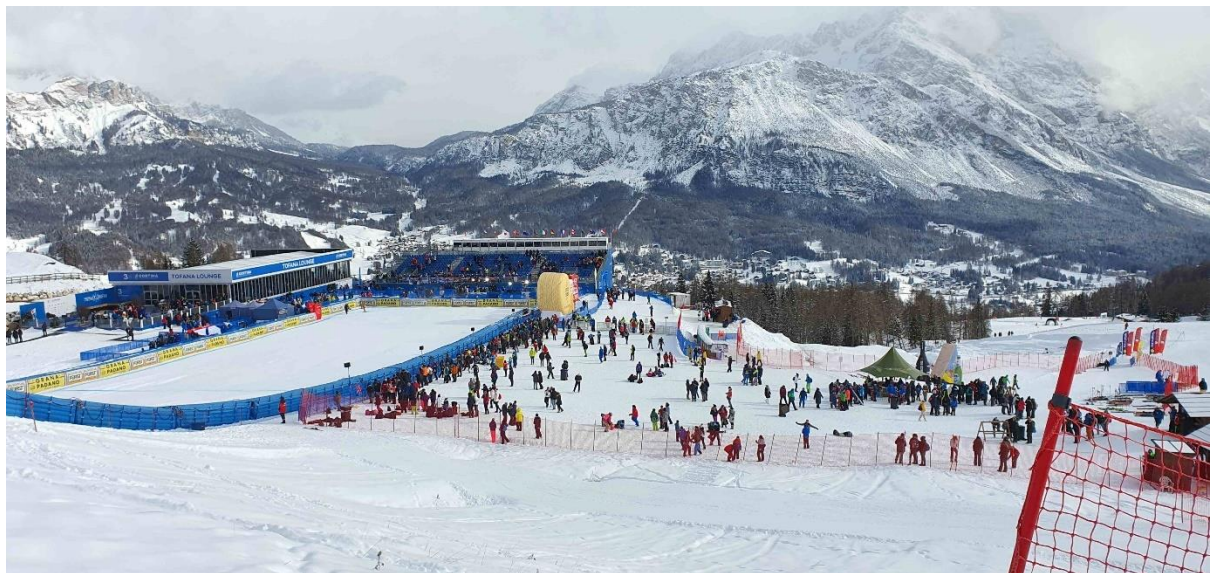
Marcel bestelde z'n favorite Tartara Bue, een feest om te zien hoe dit ter plekke wordt bereid, zelf had ik een eenvoudige doch zeer smakelijke Vitello Tonnato,

Celine een Tagitello al farro, Fred tagliat Ragu en Paul een Gnocchi pat Ragu uiteraard met wat vloeibare versnaperingen
Tijdens de lunch werden er ski kring technisch nuttige zaken besproken, er werd out of the box gedacht, innovatief en creatief waren de trefwoorden in deze geanimeerde discussie.
Ik ben er nog steeds niet achter of de geopperde suggesties bruikbaar waren maar het was in ieder geval gezellig.
Na deze zeer geslaagde lunch de terugweg aanvaard via de mooie blauwe maar koude Pralongia afdaling (nu wind in de rug) om daarna met de super langzame twee persoons stoeltjes lift naar de Burz te gaan.
Na deBurz afdaling even de weg oversteken en je bent bij de laatst te nemen lift Campolongo, bijna thuis, bij ons warme hotel Porta Vescovo.

Vrijdag 20 jan

D-Day

De dag die zou komen, op naar Cortina d'Ampezzo, daar waren we nog nooit geweest.
Met een taxi busje van Armentarola naar de Lagazuoi, daarna wat afdalinkjes nemen dan via de nieuwe 4,5 km lange Bai de Dones- Son dei Prades gondel te nemen om zo in het gebied van Cortina d'Ampezzo te komen.
Daarna met de Tofana expres omhoog gegaan en met de rode 35 piste weer snel terug want veel tijd heb je niet, de heen reis neemt (te)veel tijd in beslag.

Cortina d'Ampezzo Worldcup afdaling vrouwen

Wel nog even naar de Worldcup afdaling vrouwen gekeken die toen bezig was en toen snel terug via het indrukwekkende Cinque Torri bergmassief, een ongelooflijke schoonheid.

Op de terugweg een snelle hap (wegens tijd gebrek) gegeten en helaas moesten we van de Lagazuoi afdaling afzien, ons verblijf in Cortina had te lang geduurd dus met

een taxi terug naar Armentorola.

Via de ijskoude Pralongia afdaling (nu echter wind in de rug) terug en we kwamen mooi op tijd aan bij de laatste te nemen stoeltjes lift bij Campolongo

Fred was deze dag jarig en 's avonds onder het diner werd Fred door Elly in het zonnetje gezet, zijn dessert met kaarsjes en een kadootje van de Skikring ontroerde Fred zichtbaar.

Op tijd naar bed.

Zaterdag 21 jan

De relaxte dag

Mijn voornemen was om het er deze laatste dag van te nemen, geen gekkies dus voor mij, lekker chillen en uitvoerig lunchen..

Dit voornemen liep anders en dat had ik kunnen weten want ik had met Simon z'n team afgesproken.

Ook Paul had deze laatste dag een voornemen gemaakt maar dat zag er heel anders uit dan mijn voornemen, hij ging deze laatste dag alleen op pad, lekker stevig door skiën, dat deze skitijger wel zag zitten.

De Marmolada, daarna Alba en vervolgens het Buffaure en Pozzo di Fasso.

Paul was keurig op tijd terug, lekker uit-geracet.

Met mijn voornemen liep het anders, Fred en Céline voegden zich ook bij Simon en toen wist ik het al, 'gewoon' weer zwarte pistes af racen.

Na de zwarte Dantercepies afdaling naar Selva gingen we daar bij de Krone Stube koffie drinken om daarna met de Ciampinói gondel wat hoogte meters te winnen.

Op verzoek van Lenie namen we de zwarte 8, zucht!

Toen wist ik het zeker, van mijn voorgenomen 'easy day' zou niets terecht komen, sterker nog we namen de zwarte 8 op verzoek van Lenie nogmaals.

Via de Pass Gardena gingen we terug richting Corvara, we waren op zoek naar een restaurant want we hadden honger gekregen en de lunch gelegenheden zijn daar niet dik gezaaid.

Piet bracht echter redding, hij wist een wat verscholen liggend restaurant wat net naast de piste lag, als je even niet oplet ski je het zo voorbij.

Zo belandden wij in restaurant Bar Mesole, een leuke zaak, prima food en de risotto was best goed maar thuis maakt Tonnie dit beter.

De terugreis richting Arabba zat er bijna op maar Fred wist nog een paar 'leuke' plekjes dus echt vroeg terug zat er niet in op deze zaterdag middag.

Even een pluim voor Bob, deze 82 jarige nestor van onze vereniging was ook meegegaan met Simon's groep, hij scheurde lekker mee, de zwarte pisten nam hij achteloos, chapeau Bob!

Op deze, mij zelf beloofde rustdag kwamen we pas na 16:00 uur terug maar ik had het toch niet willen missen, het was een fijne dag.

Daarna m'n ski's laten drogen, even douchen, einde van een fijne week met wel met wat minder zon dan we gewend waren maar met heel veel verse sneeuw en dat vergoedde alles.

Al met al, een zeer geslaagde week, **Arabba 2024 staat al in mijn agenda.**

w.g.
Henk Buis